

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku W. Z. i L. B
przy uczestnictwie K. B., S. B., Z. Ł.,
Skarbu Państwa - Starosty R., J. B., M. B. i K. D.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2017 r.,
na skutek skarg kasacyjnych wnioskodawców i uczestniczki K. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów
- zachodzi nieważność postępowania
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 17 maja 2016 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania K. B. uzasadniono oczywistą zasadnością skargi.

Analiza wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania i ich uzasadnienia prowadzi do stwierdzenia, że wskazane przez skarżących podstawy przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez wnioskodawców i uczestniczkę. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowiska przedstawione przez skarżących, związane z zarzutem naruszenia art. 145 k.c., nie dają zaś podstaw. W orzecznictwie podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Wnioskodawcy powołują się również w skardze kasacyjnej na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Wymaga to jednak odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało. Argumentacja prawna powołana przez skarżących w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przedmiot przedstawionego zagadnienia dotyczącego istnienia odpowiedniego dostępu nieruchomości do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 § 1 k.c., nie pozwala zaś przyjąć, aby zagadnienie to mogło – z punktu widzenia okoliczności rozstrzyganej sprawy – być uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zostało ono poza tym dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia z dnia 8 września 2016 r., II CSK 804/15, z dnia 15 września 2016 r., I CSK 568/15, z dnia 9 grudnia 2004 r., II CK 233/04, wyroki z dnia 31 maja 2001 r., V CKN 220/00, z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 30/10). Nie istnieje zaś potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy na ten temat wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

l.n